

nih državah v sedanjem nevarnem vojnem času pa dokazuje, da so komunisti tako vdnjani Moskvi, da so pripravljani izdati lasten narod in njegovo državo v korist sovjetiji. Kot izdajalci domovine so se pokazali komunisti v Franciji, Belgiji, Nizozemski, Švedski in sedaj tudi v Norveški. Iz Norveške so prodre v javnost vesti, da so tamošnji komunisti pripravljali notranji državni prevrat. Kakor so komunisti na Finskem sestavili pod vodstvom Kusinena sovjetsko vlado v Terio-kiju, so tudi norveški sodrugi pripravili se-stavo norveške komunistične protivlade, ki bi izdala Norveško v roke ruskim sovjetom. Sročja je bila, da je norveška vlada prišla tej prevratno-izdajniški akciji na sled. Bila pa je ta akcija že tako široko razpredena, da je morala norveška vlada poslati zoper komu-nistične zarotnike oboroženo silo na kopnem

in na morju. Podjetnost norveških komuni-stov je tudi precej ponižal pojav angleških vojnih ladij v bližini norveške obale.

Norvežanke se pripravljajo za vojno. Že-ne na Norveškem so ustanovile zvezo prostovoljk. Te prostovoljke imajo namen, da po-magajo redni vojski, čim bo proglašena mo-bilizacija. To dejstvo dokazuje, da med nor-veškimi ljudstvom ni nobene plahosti radi mo-rebitne vojne, ki bi zagrabila v svoj vrtnec tudi to doslej nevtralnno državo.

Komunistov ne! Nedavno so bile volitve v Njujorku. Kandidiral je sam generalni tajnik komunistične stranke Browder. Ljudstvo pa je dalo komunistom to, kar zaslužijo — krep-ko breco. Izvoljen je bil proti komunističnemu kandidatu, za katerega je delala komunistič-na organizacija z vsemi sredstvi, kandidat demokratov, pristaš Roosevelta.

Rdeči papež obsoja Stalina

Komunisti po vesoljnem svetu in tudi v naši državi se trudijo, da bi z raznimi fraza-mi olepšali ali upravičili roparski napad vs-vjetov na Finsko. Če bi takšen napad vpri-zorila kakšna druga vlada ali država, bi to bil dokaz in izraz požrešnega nacionalizma ali osvojalnega fašizma. Ker pa to dela rdeči diktator Stalin, je to dovoljeno in pravilno že iz tega preprostega razloga, ker marksisti in komunisti ne priznavajo 7. božje zapovedi. Duhovni oče ruskega komunizma (rdeči pa-pež imenovan) Lenin pa je bil drugega mne-nja. Ko so bili leta 1917. odnošaji med Ru-sijo in finskim narodom jako sprti, je Lenin obsodil vsako nasilstvo zoper finski narod. V svojem govoru 12. maja 1917 je izjavil tole: »Nikdar se ne sme porabiti sila za to, da bi

se druge narodnosti prisilile k zvezi z Rusijo. Porabiti se sme samo za res svoboden, pro-stovoljen sporazum. Finci pravijo, da imajo pravico sami odločiti o svoji usodi. Oni Rusi, ki jim to pravico osporavajo, so šovinisti (na-cionalni zagrizenci). Zato trdim: ruski socia-list, ki odreka Finski pravico do svobode, je šovinist. Ruski narod ne sme vsiliti svoje vo-lje Finski.« Lenin je torej z vso odločnostjo že vnaprej obsodil napad na finski narod, ki ga sedaj izvaja Stalin. Ako marksisti in ko-munisti ta napad, ki je najhujši vdarec za ko-munistična načela, sedaj upravičujejo ali celo odobravajo, s tem dokazujejo, da se s Stali-nom vred nič ne brigajo za sodbo rdečega papeža. Tako pač ravna čreda političnih sle-parjev in zapeljivalcev ljudstva.

Spominjajmo se v molitvah rajnih!

Huda zima pobira ljudi. V boljše življenje jen-tje smrt pri Sv. Barbari pri Mariboru ose-bo za osebo. V Zg. Koreni je umrla bivša kme-tica Hrastnik Marija in Raner Kon-rad, posestnik in kojar, v Zimici pa Kamlar Marija, skrbna žena in dobra gospodinja, ter Sodec Jožef, preužitkar. Vsem bodi zemlja lahka — preostalim pa naše sožalje!

Mati šestih otrok je umrla. V mariborski bol-nišnici je umrla Marija Mesare, doma od Sv. Martina pod Vurbergom. Bila je dobra krščanska mati šesterim otrokom. Naj ji sveti večna luč — možu, otrokom in ostalemu sorod-stvu pa naše iskreno sožalje!

Smrt kosi kar naprej. Pri Sv. Martinu pod Vurbergom mro ljudje, stari kot mladi, kar

naprej. Jedva smo pokopali 15 letno Tiniko Valentan, žrtev zastrupljenja, že smo zve-deli, da je v mariborski bolnišnici po kratki in mučni bolezni umrl 18letni Peter Tement, mesarski pomočnik iz Ciglenc. Zalostno je bilo, ko so ga peljali mrtvega na dom. V Sp. Dupleku je vzela smrt po dolgi bolezni mlado ženo Ma-tildo Tepeh, staro 40 let, v Zg. Dupleku pa dobrega očeta in gospodarja Kramberger Feliksa. V Zaverški vasi je pa umrl kmet Ivo Koser. Naj v miru počivajo!

Mati duhovnika umrla. V Framu je 20. fe-bruarja umrla na Ješenici posestnica Prelog Roza v 56. letu življenja. Skrbi in trpljenje, ki je delež naših kmečkih mater, je rahljalo nje-no zdravje, posebno pa žalost, saj je bila dvakrat

vdova. Blago in verno ženo je spremilo na zadnji poti mnogo ljudstva, molitve in sv. mašo pa je zanj opravljal sin g. Ludovik. Naj v miru počiva — žalujoči rodbini pa iskreno sožalje!

Umri je dober gospodar Franc Šolar pri Sv. Janžu na Dravskem polju. Pokojni je iz-hajal iz dobre krščanske hiše in je bil med ljud-stvom znan kot dober gospodar in veren mož. Bil je družaben in požrtvovalen. Na zadnji poti so ga spremljali številni prijatelji in znanci. Naj počiva v miru — preostalim pa naše iskreno so-žalje!

Umri je mlad fant. Neizprosna jetika je utr-gala nit življenja Martinu Čušu v Dor-navi. Njegovo mlado življenje je omahnilo — sprevideno s sv. zakramenti — 9. februarja v prezgodnji grob. Smrt ga je povedla k mami, ki je umrla pred šestimi meseci. Poleg velikega števila sorodnikov, prijateljev in znancev je spre-mila rajnega na zadnji poti tudi gasilska četa z zastavo in godbo ter mu tako izkazala zadnjo čast in zahvalo kot svojemu članu. Domači pevc! so se poslovili od blagopokojnika s pesmijo, z besedo pa je vzel slovo od njega g. p. Savinšek iz Ptuja. Naj mu sveti večna luč — preostalim pa naše sožalje!

Dolgoletni občinski odbornik umrl. Pretekli teden je v Turnišču mirno v Gospodu za-spal posestnik in dolgoletni občinski odbornik Tivadar Pavel. Pogreb je vodil g. župnik Bakan, kateremu je bil pokojni krstni boter. Če-prav je bil na dan pogreba hud mraz, se ga je vendar udeležilo mnogo ljudi. Naj počiva v mi-ru, a preostalim naše iskreno sožalje!

Daleč naokrog znani vinogradnik pokopan. V Ključarovec pri Ormožu je v Gospodu zatisnil oči Ludovik Lipnik, daleč naokrog znani vinogradnik, posestnik in konjaki kupčevalec. Rajni je bil pokopan na velikonedeljskem pokopališču. Zapušča ženo, dva sina in tri hčere. Blagopokojnemu, ki je bil dolgoletni naročnik našega lista, svetila večna luč — žalujočim pre-stalim pa naše sožalje!

Oče šestih nedoraslih otročičev umrl. Umri je Alojzij Zidanšek, posestnik v Šed-nju (Spitalič pri Konjicah), po domače Fink. Komaj 42 let je dopolnil. V svetovni vojni je oku-šal grozote Doberdoba in tirolskih hribov, a ven-dar se je vrnil čil in vedro razpoložen ter se prid-no oklenil rojstne kmečke grude. V hiši očetovi si je po skrbnem delu ustanovil prijetno družino, tako da danes zapušča vdovo Urško in šest mladoletnih otročičev. Njegov mrtvaški oder so obis-kali menda kar vsi farani. Vsakdo je govoril, da je bil rajni njegov prijatelj. Na dan pogreba pa se je v hiši žalosti v roznatih besedah od nje-ga poslovil posestnik Martin Pivec iz Kraberga. Na pokopališču pa je govoril g. duhovni svetnik in župnik Ivan Goričan krasne tolažilne in za-hvalne besede možu-apostolu. Ženi-vdovi, ki mu je pred 30 leti ob nastopu župnije poklonila šopek toplih pozdravov v imenu šolarjev, pa je izrazil srčno sožalje. Mrtvaški zvonovi so zopet zado-neh in mrzla zimska gruda je pokrila truplo nje-ga, ki je bil do vseh tako mil in prijeten. Za njim žaluje še ljuba mati, dva brata, in sestra, pa tudi vsi farani. Zvest tovariš si nam bil v mo-

ko je ovilo svoje polne ročice okoli materinega vratu, ko je zaigral angelski smehljaj na malih ustih in je mati poplačala ta smehljaj s poljubom in stisnila otroka k svojemu srečju.

O, prelepa je bila ta slika, slika blažene sreče na zemlji, kakor si je ne moreš kupiti ne z zlatom ne s srebrom, kajti tako srečo deli le roka božja.

V to sliko je Luka upiral oči nem, okamenel. Vse je hotel videti, vsak mig, vsak pokret. Hrepenenje ga je prignalo sem, bolno hrepenenje. Ko pa je zagledal ta kraj, to domačijo, te obraze, mu je zavrela kri. Upal je, da bo morda našel nesrečo, to upanje ga je tolažilo. Ali goljufalo ga je. Pogledal je okoli hiše. Kar je zaradi njega ogenj uničil, je bilo novo pozidano. Pogledal je v hišo. Vse v njej je pričalo o sreči in miru.

Ta sreča, ta mir je bil nož za Lukovo srce. Saj mar človeku ni huje, če nad njegovo nesrečo sije veder, lep, sončen dan? Ali ne žaluje človek laže, kadar je nebo otožno, kakor divja burja?

Siva brada se mu je stisnila ob tram, nohti so se mu zagrebli v les, srce ga je bolelo kakor še nikoli. Da, tako je tudi on hotel sedeti pod mirno streho, na svoji zemlji, s svojo ženo, a vse to je bilo tako blizu, niti deset korakov od njega; z enim samim krikom je mogel vso to lepo sliko razplatiiti — in vendar je bilo daleč, daleč

od njega kakor ona zvezda na nebu, za katero grabi roka neumnega otroka.

Zdaj so se možki pokrižali, za njimi tudi žena. Ne-hote je tudi Luka dvignil roko, da bi se pokrižal, pa se še prav znal ni. Kaj bi tudi molil, zakaj bi se naj Bogu zahvaljeval, kaj ga prosil, ko je v njegovem srcu umrla sleherni nada?

Zdaj sta starca veselih obrazov trčila in pila na svoje zdravje, na zdravje svojih otrok in svojega vnuka. Za čigavo zdravje naj pije on in kdo pije za njegovo zdravje?

Zdaj je tudi žena prišla kozarec, ki ga ji je mož podal. Srknila je, pokimala in smehljaje vrnila čašo. Ko bi Luku bilo vsaj to dano, da se sme njegova suha ustnica dotakniti Marinega kozarca!

Veselo se je stegnilo dete in mahljalo z rokami. Žena pa mu je spustila glavo na možovo ramo. Andre se je nasmehnil, pogladil je z roko glavico, dete se je nasmejnilo in potegnilo očeta za brke, starca sta se nasmejnili, migala z glavo in z dlanjo bobnala po mizi, nazadnje se je nasmehnila še Mara, dvignila otroka, ga stisnila k sebi, ga poljubila, Luka pa, ki je stal gologlav na nočni rosi, je zaplakal od žalosti in bolesti, ko je videl ljubezen, ki je zanj ni bilo. Luka je zasovražil to malo, nedolžno dete kakor živega vruga, ker je bilo jedro lju-bezni, ker je vso hišo vezalo v venec ljubezni.

Nazadnje so v hiši vstali, da bi šli počivat. Nekaj so

zmanjšujejo ropote. S ceste ne prodre v po-slopje sploh noben trušč, a stroji sami sko-raj neslišno brnijo. Ko so gradili tovarno na ta način, so imeli namen, da bi povečali čim bolj zmogljivost delavstva in to jim je tudi uspelo. Poročajo, da se je ta zmogljivost povečala za 33 odstotkov.

Časopis v apnu

L. 1889., torej baš pred pol stoletja, je nek-ki rudar v južnem Har-zu v Nemčiji zavrgel časnik, v katerega si je bil zavil malico, v neki kot rova. Tam so ga te dni spet našli. 50 let je voda neprestano kap-ljala na papir in ga po-lagoma prevlekla s ten-ko, prozorno, toda ka-ko kamen trdo kožico iz apna. Na ta način se je časnik tako izvrstno